

BUDAPESTA
13 Main st. v.
Dumineca 25 Main st. n.

Va eși joi'a și duminică'a.
Redacțiunea: *Strad'a*
arborului verde nr. 12.

Nr. 36.

ANUL XV.
1879.

Prețul pe unu anu 10 fl.
Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.
Pentru Români'a 2 galbeni.

Wagnerismul.

III.

În 1839 Rich. Wagner, în vârst'a de 26 ani, cu capul încă plin de iluziuni și îmbetatu de idealul sublimu ce urmăriă, sosese la Paris, cu neștrămutat'a

înveselitoru și tôte încercările lui fure respinse cu rușine.

Fără a se descurajă, elu s'a apucatu a compune romantie de inima pentru cântareți de salonu, nadajduindu a se face cunoscutu macar prin acésta meserie: melodiile sale melancolice și întinse nu se potriviau

Gresley.

Cochery.

Ministrii francesi.

hotarire de a se supune la tôte necesitățile pozițiunii sale viitoare și la cerințele numeroșe și nestatornice ale societății parisiane. Mai mulți directori de teatru l'au sfatuitu prietinesc a gasi mai întâiu unu libretistiu pentru traducerea operei sale „Rienzi.“ Libretistii pe de alta parte îl povățuiau să aște la vr'unu teatru sprîjinul unui impresario mai omenos, și în acésta situațiune încurcata, Wagner trece mai multe luni zadarnice la Paris. Obositu de aceste amânări și greutăți, se puse, cu ajutorul unui prietinu a traduce însusi o compozițiune a sa numita „Novicele din Palerma“, pentru a fi jucata pe unu teatru de a trei'a mână. După ce totul a fost terminatu și revedîutu la acésta compozițiune, i se spuse apoi că subiectul nu este destul de

totu-de-una cu expresiunile francesi și dar se vedîu silitu a se lapedă și de acestu mijlocu de esistență. Îmbolditu de cea mai cruda nevoie, Wagner, a mersu până a se propune însusi să faca music'a unui Vaudeville de boulevard, dar gelosia s'eu invidi'a mai multor compozitori de meserie, i-a rapitu și acésta ultima scapare. Lipsurile traiului zilnicu îl siliă la totu felul de încercări nobile, fără a încetă unu momentu să urmeze calea spinosă de artistu. Elu se supuse la trebuință de a alcatuși până și arii din diferite opere pentru trompeta; în același timp scriă și publică în „Gazet'a Musicala“ articole de critica și mai multe novele literare, între care: „Unu Pelerinagiu la Beethoven“, apoi „Nenorocirile s'eu sfîrșitul unui musicantu la

Paris, în care cu multa vervă în stilu și cu unu deosebitu talentu umoristicu, zugrăviă chiar propriile sale nenorociri. Eroul acestei novele sfârșese existența sa prin a muri de fîome, și însusi Wagner numai prin o norocoasă întîmplare a scapatu de acestu tragicu sfârșitu.

Nu-si pôte ori cine închipui căta amarațiune și desgustu trebuia să verse aceste înjosiri în existența unui artistu petrunsu de cele mai înalte aspirațiuni. Câte frumoșe și roditoare talente nu s'aru fi uscatu și zdrobitu în asemenea desierte încercări? Wagner înse n'a prepaditu nici o schinteia din puterea energiei sale; elu a avutu și are o faptura de bronzu și remase dar nestramutat pe drumul vocațiunii ce simția că va trece. Entusiasmul seu nu se stingea, curajul seu eră îndoitu de mare și pentru a rămâne credinciosu înaltei muzici, în acea epoca la Paris, compuse o uvertura din „Faust“ și a terminatu imperfectiile operei sale „Rienzi“. Odata cu totul terminata această compozițiune, Wagner, pentru cea din urma ora face din nou încercări pentru a-i învoi execuțiunea pe oper'a cea mare. Nimicu nu i-a folositu și din aceste încercări și dupa doi ani de sbuciumări desnadajduite se convinge înca și mai bine de toate rezultatele încercărilor sale, când gasesce pretutindeni portile închise . . . În această culme aruncatu, multi artisti si-aru fi curmatu viața, blastemându o lume lipsita de recunoscintia; alții aru fi parasitu pôte la momentu idealul visatu și prigonitu cu atâta nisuintia pentru a se preface în servitoru al muziciei de meseria seu a îmbrătiosia o cariera mai productoare!

Acăsta încredere și rabdare este unu mare semnu de energia în artistul acărui istoria încercăm a o schita aici; ea este meritul cel mare alui Richard Wagner pentru care trebuie să atraga venerația omenirii civilizate, căci elu n'a slabitu tocmai în momentele cele mai hotărîtore și mai critice ale vieții de a lupta pentru propășirea artei muzicale, și de a deveni astfel fondatorul unui sistemu nou și misteriosu înca în art'a cea mai dulce și mai farmecătoare de pe pământu!

În curgerea primei sale perioade muzicale, Wagner compuse oper'a în care felul seu de a compune se manifestă în tota vigoarea sa; voim a spune „Tannhäuser“. Nu prin vointia hazardului cadîu asupra acestui subiectu legendaru, căci înca de multu elu găsise în mitul popularu adeveratulu domeniu al dramei sale muzicale și dar înainte asupra acestui fantasticu subiectu că unu victoriosu cuceritoru.

„Tannhäuser“, sub vestmîntul seu de cavaleru este unu omu ce are viața și care se înfatiosieza în epoc'a noastră prin tota ființa sa; este una din acele fisionomii create de imaginația populara, transfigurata prin îndoita magia muzicala și poetica, ursita prin simplitatea și frumusețea trasaturilor sale a rămâne pururea una din acele figuri eloquente și universalu pricepute de omenire. Viața înflacarata și pasionata ce însufletiesce pe Tannhäuser, nu mișca mai molatecu în vinele Vererei și Elisabetei, ambele eroine din oper'a lui Wagner. Aceste două figuri represinta energicu două părți deosebite și gingasie în natur'a femeiesca: în o parte gasim cele mai dulci și mai infernale înselaciuni ale voluptății, în alta, fecioria curata, gingașia eroica, amorul nemarginitu, care se sôrbe numai prin împlinirea jertfei. Tannhäuser în inim'a sa pörta aceste două amoruri, aceste două lumi ce încerca a le contopi în una singura, și în această lupta în care elu cade luptându, plutesce sufletul acestui frumosu poemu. Caractere maretie descrise cu maestría, situațiuni

puternice în șirul acțiunii, o poezia rapitoare ce îneca toate figurile acestei bogate lumini dramatice, sînt originalitățile acestei mari opere ce cu dreptu cuvîntu a căștigatu numele de drama muzicala.

Stăpînită cu totul de poezia, music'a fără a pierde din puterea sa, dobîndesce în această opera o nouă putere de petrundere. Noutatea în această opera atîrna înainte de toate în declamațiunea dramatica ce se departeaza cu totul de recitativele obișnuite, de acele arii tradiționale cu aceleși nestramutate riturnele și cadenție finale. Compositorii de astăzi sub forma lirica se deprinse a face diverse trepte din o scena, prin o seria de arii, cavatine și duo. Și în adevuru din aceste porniau adese ori efecte lirice admirabile, înse în totalitatea lor aveau pușina unitate. Wagner din contra, este convinsu că music'a strînsu legata cu poezia are o putere de expresiune totu atātu de variata și nemarginita ca și fantasia poetica însasi.

„Lohengrin“ a urmatu îndata după „Tannhäuser“. În această opera numai, a aparutu în tota strălucirea sa sistemul dramaticu al compositorului. Concepțiunea și frumusețea poemului au înalțiatu multu music'a în Lohengrin. Dacă Wagner n'ar fi scrisu această cuvintele acestei maretie tragedii, eră totuși de ajunsu pentru a-i asigură unu locu însemnatu pîntre poezii.

Pe când critic'a germana împrăștiă focu și para asupra pretinselor rataciri muzicale din Tannhäuser, compositorul fără a fi cătu de pușinu turburatu de aceste loviri, dedatu cu totul gîndirilor sale și înflacaratu de o noua pornire, se aruncase în studiul vechii poezii germane. În mijlocul acestui chaosu de legende și tradițiuni risipite, adese ori poetul-musicantu se simția că reînviatu de suflul unei omeniri mai tinere și mai sante. În această lume elu putea să-si închipuiesca după placu eroii dramelor sale, acei omeni înaripati de uriasie pasiuni, acele femei eroice, suflete maretie pîna în patim'a reului și sublime în fapte bune. Întruparea muzicala a acestei tragedii întrece în multe puncte oper'a Tannhäuser, mai cu sêma în claritatea și mesurile armonice. Unitatea de concepțiune și stilu este atātu de perfecta, încātu ori cine se întrebă uimitu 'deca cuvintele au fost create pentru musica seu music'a pentru cuvinte? În Lohengrin s'ar dice, că ori ce cuvîntu întrece treptele expresiunii poetice prin această că pornitu din vibrarea simțirilor sufletului seu a pasiunilor, cuvîntul devine o melodía prin elu însusi. Cîntecul, în această compozițiune, nu merge decātu că o versificare a tragediei, care departe de a oprî sborul acțiunii, o face decātu mai petrundietore și admirata de auditoru.

(Va urmă.)

PETRU V. GRIGORIU.

Primăver'a.

Éta primăver'a mândra,
léta doru. iubire, traiu;
Iéta lumea 'ntineresce
Si se schimba 'n veselul raiu.

Flor'a jună ni zimbesce,
Mândrul sôre salutându;
Iéta cucul cum ni cânta
De pe pomu pe pomu sburându.

Ah! . . . că flor'a cătra sôre,
Astfel și sufletul meu.

Cătra tine se îndrepta,
Ai meu sôre . . . Dumnedicu !

Si când primavér'a-mi dulce
Din lume va fi peritu ;
Si sub gerul greu al iernei
Flora-i s'a fi nimicitu :

Suffetul meu si atunce,
Că flora va totu zimbí,
Căci tu vecinicu îmi esti sôre . . .
„Te iubesc si te-oiu íubí!“

C. MORARIU.

Maritata si totusi fara barbatu.

— Romanu americanu, de Mrs. May Agnes Fleming. —
(Urmare.)

— Da, înca odata ; elu enarà dsiórei Lisle, cà a cercetat'o dupa vre-o câte-va septemâni, si a aflat'o fôrte straformata si nefericita.

— Nu a relasatu Miss Warren nici o epistola dupa sine, când a parasitu ea cas'a parintiésca ?

— Aceste orduri le-a scrisu ea fíiei mele, — îl întrepruse Mr. Lisle si-i întinse acelu biletu ; ea se esprimà aci cu securitate despre casatori'a ei.

Inspectorul ceti cu atențiune si-l puse cu medailonul în puiul mesei sale.

— Déca Miss Warren a fost frumósá, fara îndoiéla trebue cà a avutu mai multí adoratori. Fostu-au pe acelu tîmpu óspeti în Priory ?

— Siese domni au fost atunci în Priory, — response Mason ; — Lordul Montalien, fratele seu Guido, artistul Ralf Fane, Sir Henry Gordon, capitanul Villiers si Mr. Augustin Stedman.

— Si facutu-i-a curte óre-care dintre acesti domni ? Âmblatu-a óre-care în cas'a primariului ?

— Toti au âmblatu acolo afara de Mr. Fane, carele deja erà casatoritu.

— Si nu se suspitióiná ver unul dintre acesti domni ? Nu facea Miss Warren nici o diferintiá ? Asiá ceva erà usioru de a se observá. Pe care-l preferiá ea ?

Ulrich esità ; elu cunoscea suspitiunea Paulinei pentru Lordul Montalien, ínse nimenea nu o aprobá, si asiá nu se simtiea îndreptatítu a o repeti aci.

— Eu nu am auditu, cà Alice ar fi preferitu pe óre-careva dintre acestia, ea a fost amicabila faciá de toti.

Mr. Burnham ísi închise notiti'a si privi la orologiú.

— Patru si jumetate óre ; noi putemu merge înca astadi pe câmpí'a dela Battersea.

Élu trase de clopotielu si síopti servitorului íntratu unele cuvinte.

— De securu cadavrul aceleia nu s'a aflatu înca, càci în casul acesta asiú fi auditu ceva, — observá poliíistul ; — l'ai recunósce dta Mr. Saunders, déca ai revedé pe acelu ucigatoru ?

— Ba nu, càci nu i-am vediutu faci'a. Faptu'a i-a fost mare si nalta si sustínu cà a fost unu gentleman.

— Trasur'a astépta, — strigá o voce.

Naintea usiei stateuu dóue birje ; în ântâi'a, în care se sui inspectorul Burnham síedea deja unu oficiante dela poliíia. Pe síediutul din deretu erà asiédíata o lada lunga.

— Eu voiú síedé cu amicul meu Timmins íntr'o trasura, dvóstre, domnilor, ve veti servi de cealalta birja.

Caletorí'a nu a fost lunga. Când ajunsera ci pe acea câmpia, inspectorul demândà se steie si se coborira. Consoíiul seu luà lad'a si sapoiul.

— Cunosci dta, Mr. Saunders, locul acela ?

— Fôrte bine, de siese ani de díle, díu'a si nóptea par cà-l vedu naintea ochilor mei.

Élu i conduse. Erà o dí frumósá din juliu, peste câmpí'a devastata si lata se estindea firmamentul azuru.

— Ací e acelu locu, domnule inspectoru, — díse matrosul dupa unu mersu de díece minute, — si nu s'a stramutatu câtu mai puíinu. Aici e movil'a de caramidi, dupa care am statutu eu si am observatu trasur'a ce venise, si aici e locul unde s'a comisú omorul. Demândà curatírea acelor caramidi si vei aflá remasi-tiele acelei fete nefericite.

— Sapa, Timmins !

Problem'a erà usióra, în câte-va minute íntrarea erà libera.

Mr. Burnham privi în peştera ; aceea erà întunecósá si uscata si numai unu mirosu de paméntu se putea simti.

— Dà-mi latern'a, Timmins, si acum urmati-mi domnilor !

Inspectorul íntrà în peştera, aceea erà spaíiósá si destul de nalta.

Trei pasi dela íntrare, aflara ei ce cautara.

Naintea piciórelor oficiantelui dela poliíia zacea o scelafia cu perul lungu brunu, nişte oseminte omenesci si fragmente de haine femeiesci.

— Priviti aici. — díse elu si luà scelafia în mâna.

Robert Lisle se retrase.

Élu a vediutu diferite casuri de móрте, a vediutu soldati cadiuti în batalia cà snopiú ; aci ínse a fost o femeia neputinciósá, amic'a cea mai íntima a fíicei sale, cu o nepasare crudela omoríta, si acea i se pareá cà este crim'a cea mai îngrozitóre si mai nenaturala dintre tóte crimele.

— Ada lad'a, Timmins, — demândà inspectorul, si ambii asiédíara cu o linişte îndatinata remacitiiele aflate în acea.

— Ce e acést'a ?

Timmins aflá o pungulití'a, care a buná sém'a a portat'o nefericit'a la gútu. Unu papíru s'a aflatu în ea. Nu a fost estrasul de cununiá ? Nu, erà numai adress'a locotenentului Guido Carls court, acea adressa, care a dat'o elu Alicei în sér'a sosirii sale în Gilberts Garden, cà în casu de neputintia se-si íeie refugiul la dènsul.

Timmins duse lad'a cu ínforatoriul ei cuprinsu, barbatii íesira íerasi la lumin'a sórelui si secretul ín-tunecosu a acelei peşteri povasite se descoperi.

Tristi si seriosi pasira ei càtra trasure, numai inspectorul Burnham se simtiea bine dispusu ; elu avea acum în mâni unu casu, carele de securu va trebui se fáca sensatiúne în íntreg'a Angli'a.

— Mai am ceva a te íntrebá, Mr. Mason, — díse inspectorul íntorcéndu-se càtra dènsul, — scú dta sub ce nume a fost Miss Warren în acea locuintia ?

— Sub numele Mrs Brown.

— Aha, Mr. Carls court de securu a împartaşitu acést'a dsiórei Lisle ?

— Da.

— Mrs Brown, — íerasi luà elu a mâna notiti'a sa, — si cum se chiamá concernent'a dómnna a casei ?

— Acea am uitatu, Holmes, Hayes, séu asiá ceva.

(Va urmá.

S A L O N U ?

Calendarul săptămânei.

Dumin.	13 25	G. 7 d. P. ss. par. s. m. Gliceria.
Luni	14 26	s. st. m. Terapont, s. m. Isidor.
Marti	15 27	cc. pp. Pacomiu M., Achil, Varvar.
Mercuri	16 28	c. p. Teodor Sfint., s. p. Alesandru.
Joi	17 29	s. ap. Andronic, s. Iunia, s. p. Nectar.
Vineri	18 30	ss. mm. Teodot, Petru, Dionisiu.
Samb.	19 31	s. st. m. Patriciu, s. m. Acaciu.

Legea pentru conservarea padurilor.

Budapesta 18 maiu.

Nu este îndoieala, că conservarea padurilor în statul nostru reclama imperativu aducerea unei legi corespunzătoare.

În 16 maiu s'a votatu în desbatere speciala în camera deputatilor celu din urma § al legii silvanale, menita de a scuti padurile din Ungaria de pustiire.

Să o caracterisăm? Este lucru foarte usor a cesta. Compilațiuni din legile altor staturi, cari compilațiuni fiindu fara principii esacte, fara consecintie logice, adese ori își contradicu una alteia, așa dupa cum sânt toate legile noastre. Copiamu pe straini, dar cu modificățiuni, că se nu le cunosca nimenea că-su copie, si-apoi prin această le stricăm.

Cumca această lege are si caracteristică unei creațiuni fugitive, nu rămâne îndoieala, de ora-ce ne avem pacientia de a cugetă profund despre aptitatea unei legi.

Dacă este adevăratu, ceea ce este deja recunoscutu de întreaga lumea juridica, că acea lege este mai buna, care corespunde mai multu relațiunilor pentru cari se creieza si conceptelor de dreptu cari domnescu acolo unde are să fie aplicata legea: apoi trebuie să marturisescu, că legea forestrala votata de camera Ungariei este departe de a corespunde acestei cunosure.

La noi în Ungaria conceptul proprietății de paduri nu este atât de absolutu, pe câtu îl presupune legea din cestiune.

Frundisiul uscatu, smeură, fragile si bureții aflatori în paduri, dupa conceptul locuitorilor din Ungaria si Transilvania s'au privitu de „res nullius“, si pôte să le folosésca ori care locuitoru din comună respectiva, în acărui tinutu se afla padurile.

Acestu conceptu își are îndreptățirea sa în usul de pân'acuma.

Prin legea presinta se casséza usul vechiu si se impunu acelora, cari vor mai culege frundie uscate, fragi, bureti etc. pedepse considerabile, îndatorindu-i a despăgubi stante pede si pe proprietaru.

Asia dara prin legea presinta pe de o parte se creieza noue venituri pentru proprietarii de paduri, iera de alta parte se scurtéza drepturi esercitate de sute de ani din partea poporului si anume de cătra cei mai saraci. Nu este îndoieala, că această lege menita a aperi padurile de ruina, se amesteca în dreptul privatu; noi sântemu de parerea, că chiamarea unei legi nu este de a crea drepturi pentru o clasa si a scurtă drepturile altei clase de cetățieni, ci de a regulă relațiuni de dreptu deja esistente.

Este lucru învederatu, că anumita lege pôte fi foarte buna pentru Franta, Germania, dara foarte rea pentru noi, fiindu că ori ce lege nu este de sine stata-

tore, ci forméza numai o parte a unei sisteme. O lege straina se pôte introduce într'unu statu numai în legatura cu întregă sistema cu care stă acea lege în neccu organicu; la casul contraru respectivă lege rămâne pentru organismul statului planta esotica.

Este adevăratu, că cultura silvanala în alte state este foarte bine regulata prin legi, dar si drepturile acelora cari nu sânt proprietari de paduri, sânt regulate în forma de servituti si numai aceia sânt priviti de furi, cari n'au servitute în padure.

Dupa legea presinta înse fia-care este tratatu de furu, îndata-ce va culege bureti din padurea altuia, fără deosebire la acea împregiurare, deca până acum a fost îndreptățitu séu ba? Cu unu cuventu, dupa parerea tuturor pricepetorilor de lucru, legea este foarte stricta în privintia pedepselor si a despăgubirilor.

Cum vine această? Lucru simplu. Dl ministru br. Kemény a voitu să creeze pentru proprietarii din Transilvania venituri noue, va să ăica neîncungitura-verul interesu parțialu de soiu ungurescu. Noi înse sântemu de parerea, că nici buretii, nici militările din padure nu vor salvă pe proprietarii Transilvaniei de ruina.

S.

Dela Paris.

— 19 maiu.

Trenul expressu spre Paris stă gata de plecare la gară de Havre. Clopotielul a sunatu, locomotivul a flueratu, când usia unui cupeu de odata se deschide, si prin ea mai multu cade, decâtu întra unu domnu.

Perul lui e roșiu, barbă roșia, față-i că roșbeafu sângiosu, de siguru e vr'unu englesu. Înse ore din ce clasa a englesilor? De buna séma vr'unu încalditoru la cutare mașina, căci e grozavu de nclautu; uasul, urechile, mână, sânt unse de carbani. Camasi'a lui colorata nu mai are colóre. Ier vestmintele lui sânt atâtu de turtite, încatu ori ce croitoru ar cere 10 franci pentru a le calcă cu ferul.

În cupeu deja erau șapte ênsi. Caletorul care siede în cupeu totu-de-una e dușmanu aceluia ce voiesce să între. Dar apoi când în cupeu sânt deja șapte ênsi, si între ei se mai vèresce si al optale? Si înca deca acesta e unu individu murdaru, nespelatu si nepepenatu!

În cupeu se afla patru femei. Ună cam de 40 ani, fică ei e cam marisioră, dar nu-i este înca permisu să cetésca romanuri, căci la din contra n'ar tîne în mână „Geografiă Franciei.“ Mamă, firesce, frundiarese cutare opu a lui Belot; ei deja toate i sânt permise. Dintre celelalte două femei, ună e veduvă unui marquis legitimistu, celu pușin dînsă cetesce „Gazette de France“; cealalta probabilminte e vr'o actrită, căci tîne în mână unu rolu si memoriséza. Dintre barbati doi ênsi de siguru sânt republicani si cetescu ăiuarele „Republique“ si „Rappel“, al treile e bonapartistu, înainte lui zace „Gaulois.“

— Rouen! 10 minutes s'arrêt! — striga conductorii, si trenul întra în capitală Normandiei. Aice se afla unul din cele mai bune bufeturi dela căile ferate ale Franciei. Toti alérgea dara în ospetaria, asiă si englesul nostru.

— O depeșă lordului B. Cine e lordul B.? — tîvlesce unu împiegatu.

— Lordul B. sîm eu, — raspunde englesul si primesce depeșă. În această depeșă Miss Jane însciintéza pe logodnicul ei, că la 5 ore si 10 minute o va așteptă la gară St. Lazare. Englesul nostru suride cu placere, si nu se pôte rabdă, că se nu arunce o privire

de îndestulare în oglind'a ce stă aninată vis-à-vis de elu.

Dar vai! Ce esterioru! Elu se spariă de sine, când vedîu cătu de murdaru e! Ce e drăptu, elu a caletoritu în continuu din New-York, nici în Havre nu s'a opritu, numai că se póta strînge cătu mai curêndu la peptul seu pe Miss Jane. Dar tocmai pentru acêst'a, trebuia sè se spele, căci asiă nu se putea presintă miresei sale.

Iute, iute! La gara este o odaia de toaleta! Dar lordul B. abiă luă în mîna sapunul, iéta se trage clopotielul. Elu cumpera sapunul si ștergur'a, si se ren-torce în fuga la cupeu. Tôte cugetele lui se concentrau în dorint'a, că cum s'ar puté spelá?

— Domnul meu, — di-se elu cu accentuare strai-na cătra vecinul seu, — trece-vom prin vr'unu tunelu?

— Da. Renunitul tunelu dela Jouarre duréza 18 minute.

— 18 minute! Si când vom sosi acolo?

— Numai decātu.

Lordul B. resuffa mai usioru. Sîm mîntuitu, — cugeta elu. Apoi scôte din strait'a sa de drumu în liniște o sticla de Eau-de-Cologne si o camasiă curata învelita într'unu jurnalul. Va întrebuintiă cele 18 minute, căci — spre norocire — lamp'a nu este aprinsa.

O siueratura. Iéta tunelul . . . si . . .

Mam'a scôte unu țipetu, fiic'a scapa din mîna geograff'a . . . Lordul B. stă fãra cameșia . . .

— La draci! — murmură vecinul seu, — am greșitu tunelul. Acesta n'a duratu decātu jumetate de minutu.

Tocmai atâta pâna când englesul si-a desbracatu camasiă.

Tablou!

— Sè nu te misci! — strigà bonapartistul, unu capitanu de gendarmi pensionatu, apoi îl acoperi iute cu unu esemplaru al jurnalului „Gaulois.“

Grozavu!

Spre norocire stațiunea nu e departe. În vagonu se afla telegrafu electricu. Trenul se opresce. Sieful stațiunii se ivesce.

— Ce s'a întemplat? Ce-i? — întréba caletorii din vagonéle învecinate.

— Atatatu în contra moralității, — raspunde conductorul.

— Oh! englesi!

Lordul B. e invitatu sè iésa. Elu protestéza, vorbesce de 1000 pundi, amintesce de logodnic'a sa Miss Jane, face sgomotu, dar tôte sînt înședaru. Elu trebuie sè se dea jos, învelitu în „Gaulois“.

Trenul alérga mai departe, iéra dînsul e condusu la cas'a comunala.

La 5 óre si 10 minute Miss Jane aștépta pe logodnicul seu la gar'a St. Lazare. Dar mai toti caletorii se departara, înse elu nu se ivesce. În fine de celu de pe urma, ea întréba tremurându:

— Ve rogu n'ati vedîutu pe cutare si cutare domnu pe trenu?

— Ah! dóra pe lordul B.?

— Da.

— Cum sè nu-l fîu vedîutu! Dînsul fu arestatu la Mantes, căci voi sè faca unu atentatu în contra moralității.

Miss Jane leșina în brațiile guvernantei sale.

Dar în curênd își vine în ori, si tramite lordului B. în închisóra din Mantes urmatóra depeșia:

„Meditându mai profund, am decisu sè-mi dau mîn'a lordului Z., cu care mîne vom plecá spre Italia.“

GASTON.

Teatrul naționalu din Bucuresci.

DI. Ales. Stancescu, membru al comitetului teatrelor din Români'a, carele în anii 1869—70 a scrisu si în fói'a noastră mai multi articoli relativi la teatrul naționalu din Bucuresci, publica în „Rom. Libera“ o epistola deschisa si adresata d-ei artiste Eufrosina Popescu.

Acésta epistola, inspirata de dorul înmaltării teatrului românú, anuncia înaugurarea unei ere nóue pentru teatrul naționalu din Bucuresci în specialu, si pentru literatur'a nóstra dramatica în generalu.

Reproducemu dara cu placere dintr'êns'a partea prin care se indegetéza mijlócele prin cari are sè ieie unu avêntu mai mare artea nóstra teatrala:

„ . . . Într'adeveru astadi totul începe a suride teatrului naționalu.

Literatur'a dramatica originala, adormita de mai multi ani, se deștepta.

În fruntea teatrului a binevoitu a se pune una din persónele cele mai marcante ce avemu în tíera; unu barbatu a cărui sollicitudine pentru artisti este fãra margini si pe care nici unu sacrificiu nu-l va abate de la gréu'a sarcina ce si-a împus'o, cá sè conduca teatrul naționalu la adeverat'a sa menire.

Guvernul, care nu pierde ocasiunea d'a încuragiá progresul chiar atunci când elu abiă începe a se manifestá, v'a acordatu în fine o subvențiune.

Víitorul teatrului este înse cu totul în mînilé dvóstre, elu este în împlinirea datoríilor din partea artistilor.

Noi comitetul, vom cautá, multiamita nóuelor resurse banesci ce s'a pusu la dispozițiunea nóstra, sè propunemu *premiuri* pentru inavutírea literaturéi dramatice. Vom mari bibliotec'a teatrului cu căr-tile cele mai utile, si cu jurnalele ilustrate relative la teatru.

Vom staruí a se încadrá operile ce se vor jucá în víitoru, pe scen'a teatrului românescu, cu *decorurile* si cu *costumele* cele mai esacte.

Facêndu chiar unu nou apelu la toti amatorii de teatru din tíera, cá sè sporimu resursele nóstre materiale, vom da unu locu multu mai mare în repertoriul víitoru *musicéi*, trecêndu prin tôte sacrificiele la crearea unuí începutu de *opera naționala*.

Vom întroduce *dantul* în piesele unde elu este indispensabilu, formându unu micu corpu de baletu cu elemente românesci.

Ve vom îngagiá pe data profesori de arme, în fine comitetul a si autorisatu începerea unuí cursu de istori'a teatrului si a literaturéi dramatice . . .

Tôte acestea nu sînt înse dóm'n'a mea, de cătu înlesniri pentru podóba artei, nu sînt înse art'a.

Publicul, stapânul dv., care judeca adeveratul progresu al teatrului, dupa impresiunile ce primesce directu dela artisti . . . artistilor le împune datorí'a d'a ridicá nivelul artei si nivelul artei nu se ridica de cătu printr'unu studiu continuu, prin respectul ce-i consacrámu, facêndu fia-care din art'a nóstra unu ade-veratu cultu . . .“

ALES. STANCESCU.

Primirea episcopului Mihali.

Lugosiu 19 maiu.

Sub impresiunea celei mai viue bucurii vinu s'è ve scriu aceste șire, domnule redactoru, căci am s'è ve relatezu unu evenimentu carele de siguru va produce aceeași simțire în tôte ănele române.

Luptele purtate de deputatii si archiereii nostrii în interesul limbii nòstre, că pretotindene, asiá si la noi au fost urmarite cu atențiunea cea mai încordata. Si aice, permiteti-mi s'è ve spunu cu tóta sinceritatea, că meritul, că publicul nostru este deja informatu esactu despre decursul acestor lupte importante, este al „Familiei”, care cu diligențiã si cu zelu a grabitu s'è satisfacã ardentã așteptare a cetitorilor sei, publicându numai decãtu în estrasu tôte cuvântările tınute. De nu faceati dv. acest'a, publicul nostru si acumã ar sei fòrte puçin din totu ce s'a întemplat.

E bine, în puçine locuri s'a manifestatu într'unu modu mai eclatantu acestã atențiune, că si aice la noi în Lugosiu, unde avem concentrata o inteligentiã atãtu de numerosã că în rare alte locuri.

Noi, cari de asta-data n'avemu unu deputatu din sângele nostru, îndata-ce aflaramu, că proiectu de lege pentru întroducerea limbii ungueresci că studiu obligatoriu în tôte școlele din țiera când se va desbata în casa magnatilor, așteptaramu cu cea mai deplina încredere acea desbatare, fiindu convinsi, că — afara de ceialti archierei români — si junele episcopu dela noi va salvã onóra naționalã. La acestã sperantiã ne îndreptãtia tınut'a-i adevratu episcopésca si românesca de pân'acuma.

Si nici nu ne înstelaramu. Anu cetitu cu palpitarea dulce a ănelei nòstre, că episcopul Mihali a fost la înalțimea misiunii sale. Că unu fulgeru electrisã acestã scire pe toti români d'aice, fãra privire de confesiune. Ticalosu ar fi acela, carele atunce când cineva a îndeplinitu unu actu naționalu, ar întrebã, că de ce confesiune apartine acela ce l'a sevêșitu?

Si abiã aflaramu acest'a, numai decãtu se respândi scirea, că iubitu episcopu are s'è sosésca în curându din Budapesta în mijlocul nostru, la resiedinti'a sa. Atunce unu doru se manifestã din tôte părțile, d'a-i face o primire cuviincioasă.

Aflaramu apoi, că bravul archiereu are s'è sosésca de cătra Soborșin, în jo'ra trecuta. Primindu-se scirea numai în momintele din urma, numai decãtu se improvisã unu conductu de vr'o d'oue-spre-diece trasuri, care i merse în cale spre a-l întimpinã. Acolo erau represintantii capitlului, câțiva din cleru, numerosi mireni de ambele confesiuni. Acestã deputațiune așteptã pe binevenitul la viile Lugosiului.

În fine de cătra s'era pe la 6 si 1/2 trasur'a Pr. SSale aparũ. Vivatè entusiastice resunara din tôte trasurile, ier dupa încetarea acestora Rds. D. prepositu Stefanu Moldovanu, prin o cuvântare bine simțita dede expresiune bucuriei nòstre. Pr. SS. respunse cu cunoscut'a-i afabilitate si modestia.

Apoi totu cortegiu porni spre orasiu. Într'aceste clopotele se trageau în ambele biserici, gr. c. si gr. or.; poporațiunea Lugosiului se aflã tóta pe picioru, si, viu aclamatu din tôte părțile, archiereul întrã în resiedinti'a episcopésca, unde pân'atunce se adunase unu numeru mare de inteligenti de ambele confesiuni, în care înse gr. orientalii erau si de trei ori atãtia că greco-catolicii.

Dupa puçina pauza tóta inteligenti'a româna se adunã în sala cea mare, si aice eminentul nostru avocatul dl Titu Hatieg (gr. or.) bineventã în termini alesi

pe archiereul în numele întregii inteligenti române din Lugosiu. Impresiunea fericirii se vedea pe faci'a Pr. SSale, si acestã fericire își gasi expresiunea în respunsul elocinte ce a datu întimpinării.

Dar cu acestã expresiunea devotamentului nostru înca nu s'a terminatu. As'era, duminica în 18 l. c., arangiarãmu în onóra escelentului prelatu o serenada cu musica si faclii. De si timpul n'a fost favorabilu, totusi si acestã ovațiune a reșitu fòrte bine. Portatori de faclii, peste 100, erau toti plugari români din satele învecinate; ier la serenada participara trei choruri: reuniunea româna de cântu de aice, chorul plugarilor din Belintiu, si celu din Costeiu; celu din Lugosiu în mare parte, ier aceste d'oue din urma în totu, compuse din români gr. or.

Dupa ce aceste trei choruri întrunite esecutara vr'o d'oue piese, tinerul si binecunoscutul nostru avocatul, dl Coriolanu Brediceanu (gr. or.) salutã pe episcopul prin o cuvântare ce face onóra si talentului dlui oratoru. Pr. SS. eși pe balconu si respune emoționatu, că simte o nalta placere, că a pututu s'è talmacésca nu numai opinunea poporenilor sei, ci a tuturor românilor!

Entusiasmul erã la culme. Apoi se mai cântã o piesa, si conductul se rentòrse. Astfel scimu noi Lugosienii s'è apretuimu si s'è stimãmu pe toti aceia, cari sânt demni fii ai națiunii!

Unu gr. or.

Doi ministrii francesi.

De si sistemul republicanu a triumfatu în Franci'a, pacea interna totusi nu s'a consolidatu, luptele se continua, ma în ênsasi parti'dã republicanã s'au ivitu multe nentielegeri.

Cugetãmu, că timpul acesta e potrivit pentru că s'è presintãmu cetitorilor nostri portretele a doi ministrii din cabinetul actualu.

Generalul *Gresley*, ministrul de resoiu e de 60 ani. Elu a petrecutu cea mai mare parte a vietii sale în Algeri'a; dar a luatu parte si în resoiul din 1870, de atunce a traitu cam retrasu.

Cochery, ministrul poștelor si al telegrafelor, este unu vechiu funcționaru, pe lângã acest'a meritul seu principalu este amici'a personalã a lui Grévy.

Cronic'a lunei.

Diet'a a votatu proiectul de lege pentru cumperearea calei ferate din valea Vagului, apoi a începutu desbatarea asupra proiectului pentru cumperearea calei ferate Kassa-Oderberg. La siedintiã nici odatã nu iau parte mai mult de câte 100 de ênsi; dintre deputatii români cari nu s'iedu în Budapesta, numai dl Strevoiu mai petrece p'aice.

Principele Alesandru de Bulgaria a fost primitu la 21 l. c. în Viena de cătra Maj. Sa. Principele avea uniformã de militar rusu. Audienti'a durã unu patraru de óra. Apoi principele merse la contele Andrassy, la care petrecũ o óra. Vineri s'a dusu la Berlin.

Din Tirnova se anuncia, că principele Bulgariii la 17 junie va întrã pe teritoriu bulgaru la Varna.

Din Berlin se împartesiesce, că guvernul germanu are de gându s'è-si sporésca artileri'a cu 30 baterii, din caus'a superiorității ce a dobânditu acestã arma în Franci'a.

O iradea a sultanului sancționéza statutul organicu al Rumeliei orientale astfel cum a fost elaboratu de comisiunea europeanã, si numesce pe Aleco pasia guvernatoru generalu al provinciei.

Aleco pasia, guvernatorul Rumeliei resaritene, la finea luni curente va parasii Constantinopolul, spre a-si ocupa postul. La marginea terii elu va fi intimpinatu de deputatiunea notabililor, si dimpreuna cu acestia va intra apoi in Filipopol, unde vice-guvernorul generalul Hübbsch i va predá agendele guvernării conduse pan'acuma de cátra rusi. Totu atunce generalul Stolypin va parasii Filipopolul. Aleco pasia va avé o positiune destul de grea, cáci bulgarii nu-l iubescu; dar elementul grecu si mahomedan il spriginesce.

Din Filipopol se depesiceza, cá Aleco pasia la 25 l. c. va sosi in provinciá sa in uniforma militiana rumeliana-orientala. Dupa sosire va dá o proclamatiiune.

La Constantinopolu ierasi e crisa ministeriala. Sultanul iritatu de elementele ultra-naționale s'a superatu pe marele viziru Kheireddin si pe ministrul de esterne Karatheodory, cari l'au indemnatu a subsemná conventiunea relativa la Novi-Bazar.

Deputatiunea albanesa publica in diuarele din Paris unu protestu, prin care declara, cá naționea albanesa a juratu a-si aperi teritoriul pana la celu din urma omu in contra Greciei.

In Elvetia s'a petrecutu unu evenimentu mare. Cantónele au decisu cu majoritate de voturi, cá pedeps'a de morțe se restituie. Lupt'a in privint'a acést'a a fost mare si forte interesanta.

Tiarul a indreptatu unu manifestu cátra bulgarii din Rumeliá orientala, in care i invita se se supuna in pace hotaririi tratatului din Berlin, si se nu tinda a face agitatiuni pentru intrunirea lor cu Bulgariá, cáci acést'a nu s'ar aprobá de cátra puterile mari.

Deportarea prinsonierilor in Siberia, precum se scrie din Petersburg, s'a inceputu la 5 maiu. In diu'a acést'a 300 de „criminalisti“ au fost espedati la Nisni-Nowgorod si de acolo mai departe in Siberiá. La 11 l. c. a permittu al doile transportu, 400 de ómeni, la 20 l. c. a urmatu al treile, din 600. In inchisorile din Moscva se afla unu-spre-diece mii de prinsonieri, cari toti se vor deportá in Siberiá; între acestia 9000 sânt criminalisti politici.

Orenburg, unul din orasiile rusesci aprinse afirmativu de cátra nihilisti, are acuma unu aspectu ingrozitoru. In orasiul internu au arsu 950 de case, in suburbiul Novaja-Sloboda 1420. Pagubele calculate pan'acuma se urca la 17 milióne de ruble, cam 45 milióne de fl. Numerul mortilor arsi e 7, al ranitilor 100; 70 de énsi sânt prinsi pentru suspitiunea de incendiari.

La Petersburg si Moscva domnesce mare frica. Locuitorii se temu grozavu, cá si aceste orasie vor pati cá Orenburg, adeca se vor aprinde. Multi isi duc obiectele pretioase in locuri sigure.

Literatura si arti.

DI G. M. Ghica, prefectul judetiului Tulcea, a facutu o forte interesanta espunere a stării judetiului Tulcea, care se publica in „Románul.“

„**Bene Merenti**“, de curénd s'a conferitu dlui Fr. Wiest, siefului muziceei regimentului I de linia, pentru meritul compositiunilor sale musicale.

Dn'a Maria Flechtenmacher a datu la 9/21 l. c. in sala Ateneului din Bucuresci o mare serata musicala, literara si artistica, pentru ajutorul inundatilor din comunele Poiana, Piscu si Ghidiciu, cu concursul mai multor domne, domnisióre si domni.

Diuare nóue: „**Vocea Teleormanului**“, de dóue ori pe septemána, la Turnu-Magurele. — „**Lumin'a**“ la Focsiani, sprijinindu interesele judetiului Putna. — „**Renascerea**“, politicu, in tote zilele, la

Bucuresci, avéndu si o editiune francesca de dóue ori pe septemána.

Biserica si scola.

Invetiáméntul in Dobrogea. Școléle publice din Badabag s'au deschisu la 25 aprile; in Cernavoda s'a deschisu școl'a de fete la 24 aprile, cea din Costantia la 21. La Isacceca școl'a s'a deschisu cu solenitate religiósá, numerul elevilor e 50. In diu'a de 26 aprilie s'a mai deschisu cu solenitate o școl'a de baeti in Macin.

Universitatea din Lemberg, in urmarea ordinului Maj. Sale, se va polonisa cu totul. Asiá dara si polonii vor avé universitatea lor.

Studente la Viena. Senatul universitatii din Viena, a admisu cá dóue femei, Rosa Welt si Emilia Welt, cari isi terminara studiile la Zurich, se póta ascultá unele studii la facultatea de medicina a universitatii din Viena.

Ce e nou ?

Domnul si Dómn'a României, dimpreuna cu óspele lor principele Leopold de Hohenzollern, si-au stramatatu resiedinti'a la palatul de véra dela Cotroceni.

Espositiunea din Alba Regia a reesitu multu mai bine decátu cum se sperase. Dílele trecute si principes'a Clotilda a fost s'o védia; se díce, cá si regele si regin'a au promisú cá vor onora-o cu visit'a lor.

Archiducele Iosif a inceputu inspectiunea sa de honvedi ce face in fia-care anu. La finea luni va fi la Lugosiu, de acolo va merge la moși'a sa Chișineu in comitatul Aradului, unde va petrece serbatorile Rosalilor.

DI I. M. Jarnik, docentu de filologiá romána la universitatea din Viena, petrece de vr'o dóue septemvchi la Bucuresci, unde studiéza si eulege manuscrite vechi. De acolo va veni in Transilvaniá, pentru a-si continuá studiile începute.

Cum se facu casatorile! Sub acestu titlu cetimu in „Femei'a Romána“ urmatóarele: Dr'a B., juna de 26 ani, de care fugiau pretendenti — cu tota frumusetiea ei — pentru cá n'avea zestre, primi acum 15 díle o cerere astfel formulata: „Domnisióra, trebuie se me nsoru curéndu; v'am vedutu de patru ori, nu-mi displaceti, sânt avutu si am 35 de ani; voiti a fi soři'a mea celu multu peste 12 díle? . . . tocmai timpul necesaru pentru ndeplinirea formalitatilor?“ Domnisiór'a B. se gândi câte-va momente, isi reaminti numele si figur'a pretendentului si respunse cá primesce cerearea. Dupa dóue-spre-diece díle, se numia dómn'a T. Ei! sciti ce silise pe dl T. se se nsóre cu atáta grabire? Diminéti'a primise dela unu personagiú, caruia i cerea unu serviciu, o invitatiune pentru unu prândiu astfel terminata: „Peste 15 díle, ve așteptámu pe dn'a si dv.“ — Sânt ne nsuratu! striga nenorocitul; deca me voi duce singuru, fara femeia mea, voi fi vedutu reu, va fi unu locu golu, o perturbatiune in ordinea prândiului: ce se facu? Si, lovindu-si fruntea spre a gasi o ideia, nu afla de cátu una: se se nsóre. Léta pentru ce scrisese dsíorei B. A dóu'a di dupa casatori'a sa, care erá 'n ajunul importantului prândiu, dl T. primesce o scrisóre 'n doliu prin care i se facea cunoscutu cá personagiul, care avea se dea prândiu, a muritu. Dar . . . dl T. nu erá mai puçinu însuratu, si se díce cá dsíór'a B. nu pare nici de cum superata pe acést'a nostima întemplantu!

A patit'o sgárcitul. Estragemu din „Resboiul“ urmatórea istorióra: Dl. M. N. din strad'a V. in Bu-

curesci, unu sgârcitu, se pomenesce într'o di cu unu necunoscutu, carele i împartesiesce că soția lui sonambula a visatu, că în gradin'a dlui N. ar fi îngropata o comora, și că este gata a-i areta locul, deca va fi asigurat de jumetatea comorei. Avarul consimte și în noptea urmatore numai decatu și începu să sape. În scurtu timpu ei gasescu mai multi saci cu ruble rusesci, erau tocmai 6200, pe cari se și împartu. Dar cum să-i duca acasa tovarasiul? Ceru să-i deie pentru ei bani de hârtia. Avarul satisfacu cererea, detragându-si o dobânda buna. A două di demineti'a avarul voindu a mai numeră rublele, vedu — grozavu! — că acele toate sânt false.

O scena de amoru conturbata. Într'una din serile trecute, pe la 11 ore, s'a petrecutu în Buda o scena de amoru, care a fost conturbata într'unu modu drastic. Unu june facea curte unei neveste din parteru, care siedea la feresta și ascultă de acolo vorbele dulci ale cavalerului seu. În focul declarațiunilor, tinerul i dișe: „Ah! dă-mi o sarutare!” Si dam'a fu destul de marinimosa, d'a nu refușă acesta cerere a unei inimi înferbintate. Ea își plecă în afara capul, spre a da sarutarea. Junele se închină și buzele lor erau tocmai să sigileze declarațiunile facute, când de odata se simțira că într'o baie rece. Cineva din etagiul primu versă spre ei unu ciuberu de apa rece. Acelu „cineva” eră barbatul nevestei. Tablou.

Invențiuni noue. La Sermaize s'a construitu aparate electro-magnetice, cari, printr'unu cablu de firu de otielu, conduc ferul plugului și substituie lesne puterea a optu boi. Henri de Parville a inventatu modulu de a pute scote fotografiile în timpul noptii seu în zilele întunecoșe cu ajutorul luminei de gazu.

La unu jude de instrucțiune s'a petrecutu, precum scrie „Resb.” deuna-di acesta scena: Dupa ce judele a luat interrogatoriul unui prevenitu, ordonă aprodului că să aduca pe martorul ce se afla în anticamera, aprodul ese și revine cu unu omu. Judecatorul: Ia vino mai aprôpe! Cum te chiama? — Ion Costache. — Pune mân'a pe cruce și jura! — Dar de ce să juru, coconasiule? — Ei, vorba pușina, jura, seu te punu la amenda! — Acelu Ion Costache pune mân'a pe cruce și jura că „va spune adevurul și că va spune totu ce scie fără a ascunde ceva, asiă să-l ajute Ddiu.” Judecatorul: Acum spune totu ce scii! Ion Costache: M'a tramisu cocon'a Marișia că să ve spui, că ve aștepta la 4 ore dupa amiédi. Judecatorul: Ce! Nu esti tu martorul? Ion Costache: Nu, coconasiule, eu sânt servitorul coconei Marișiei, m'am tocmitu eu la d-ei, și așteptându-ve colea afara, m'am pomenitu cu aprodul că me chiama. Tablou! Si în urma, respunsu datu cucónei Mitie, că la 4 fiesu lapeda cumpenile dreptății din mâna și alerga la d-ei.

Sciri scurte. Protonotarul Seghedinului, Ioan Reizner, fu suspendatu, căci e acusat, că la împartirea viptualelor și a bucatelor întrațe că ajutore ar fi abusat în folosul rudelor sale. — În comitatul Aradului, în părțile Muresiului, a eruptu epidemia de câni. — În hotarul Seghedinului, făcându-se niște șapaturi, s'au gasitu mai multe anticități romane. — În insul'a Sumatra nu se pôte stabili comunicațiunea telegrafica, fiindu că moimele strica sirmele.

Suvenirea mortilor.

Demetriu Papu, preotu gr. or. în comun'a Covasintiu și asesoru consistorialu al diecesei aradane, a

încetatu din viața la 1/13 maiu, în etate de 55 ani și în anul al 31-le al preoției sale. Îl gelescu: soția-i veduvita n. Saveta Dronca, fiii sei necrescuti Liviu și Vasilie, ficele sale Antonia și Silvia, cumnatul seu George Dronca preotu în Șicula, soro-sa Maria Popu-Catana invetiatorésa. În mormântarea s'a facutu cu pompa mare, asistându unu publicu numerosu, a celebratu Rds. D. protopresbiteru Georgin Vasilieviu, însoțitu de 12 preoti; multu au înalțiatu splendorea acestei festivitati cei 14 teologi din Arad, cari au executatu cântările.

P.

George Maier, parintele dlui Aron Maier notaru cercualu în Vingard și dr. Nicolae Maier professoru în institutul teologicu-pedagogicu din Sibiu, a încetatu din viața la 19 aprilu în comun'a Rehet, Transilvania, în etate de 67 ani.

Maria N. Ciurcu n. I. Nica, soția dlui Nicolae T. Ciurcu în Brasiovu, o femeia de modelu, a încetatu din viața la 11 maiu, în etate de 46 ani.

Maniu M. Drocu, unu bravu economu din Reșinari, a repausatu la 9 maiu, în etate de 49 ani. Adormitul a fost cassieru al casei de pastrare și împrumutu de acolo.

Ghicitura de siacu

de Matilda Popa.

tia	Că	stati	toriu?	șe'n	ta-	voi	ve-
in	Vas.	al-	re,	ce	ni-	Ce	ceș-
o	pân'	ne-	u-	a-	nul	nici	re.
Ales.	N'a-	tru,	som-	misi-	diti	des-	toriu,
la	lun-	Voi	re,	vos-	celu	mi-	fal-
ce	lu-	din	glasu	prin	ca-	fa-	mei
ga	ce-	re	în	a	tri-	tr'unu	dor-
ta-	stati	sa-	riuri	Ca'n	a-	lu-	um-

Se pôte deslegă dupa saritul calului.

Terminul de deslegare e 4 juniu. Că totu-de-una, și de asta-data se va sorti o carte.

Deslegarea ghiciturei din nr. 26:

„Maramuresu.”

Deslegare buna n'amu primitu dela ninene.

INSERTIUNE.

Demetriu Selagianu,

advocatu în legile comune și cambiale, si-a mutatu cancelari'a din Vinga la Becicherecul-mare, comitatul Torontal, în strad'a principala, cas'a Ioanovicu, nr. 523.

Proprietaru, redactoru respundietoru și editoru: IOSIFU VULCANU.